

Ἔστι κάμομε θὰ τὸ κάμομε μοναχοὶ καὶ δὲν ἔχομε καμμιά ἐλπίδα ἀπὸ τοὺς ξένους

http://www.orthodoxia-ellhnismos.gr/2014/09/blog-post_35.html

Γράφει ὁ Δημήτριος Νατσιός, Δάσκαλος

«Ὡς πότε ὀφρικήλιος σὲ ξένους βασιλεῖς.
Ἔλα νὰ γίνεις στύλος δικῆς σου τῆς φυλῆς
Κάλλιο γιὰ τὴν Πατρίδα κανένας νὰ χαθεῖ
ἢ νὰ κρεμάσει φούντα γιὰ ξένον στὸ σπαθί»
(**Ρήγας Φεραῖος**)

Λίγο πρὶν ἀπὸ τὴν Ἐπανάσταση τοῦ '21, πολλοὶ Ἕλληνες κλεφταρματολοὶ, τρέφοντας φρουδές καὶ μάταιες ἐλπίδες, συμμετέχουν, ὡς μισθοφόροι στοὺς ναπολεόντειους πολέμους, ζώντας μὲ τὴν ψευδαίσθηση, τὴν σολωμικὴ εὐκολοπιστία, ὅτι θὰ ἔρθει καὶ γιὰ τὸ ταλαίπωρον Γένος τὸ Ποθούμενο.

Ἔστι οἱ Φράγκοι, ὡς ἀντίδωρο, θὰ τοὺς ἐλευθερώσουν ἀπὸ τὴν φρικτὴ σκλαβιά τῶν Τούρκων. (Βεβαίως οἱ «Εὐρωπαῖγοι» ὑποδαύλιζαν τὸ ὄραμα, χρησιμοποιώντας τοὺς Ἕλληνες ὡς ἀντιπερισπασμό). Στὴν «Διήγησιν συμβάντων τῆς ἑλληνικῆς φυλῆς», (ἐπ. Γ.Βαλέτα, σέλ. 35), ὁ Κολοκοτρώνης διηγεῖται: «Ὀμιλῶ μὲ τὸν ἀρχηγὸν τῶν ρωσικῶν στρατευμάτων (στὴ Ζάκυνθο) καὶ μὲ λέγει ὅτι ὁ αὐτοκράτωρ τὸν διέταξε νὰ παραδεχτεῖ εἰς τὴν δούλευσιν ὅσους θέλουν νὰ ἔμβουν καὶ νὰ... ὑπάγουν νὰ χτυπήσουν τὸν Ναπολέοντα. Τοῦ ἀποκρίνομαι: -Ὅσον διὰ τὸ μέρος μου δὲν ἐμβαίνω εἰς τὴν δούλευσιν. Τί ἔχω νὰ κάμω μὲ τὸν Ναπολέοντα; Ἄν ὅμως τὴν πατρίδα μας σὰς ὑπόσχομαι καὶ πέντε καὶ δέκα χιλιάδες στρατιῶται».

Καὶ θὰ ὁμολογήσει παρακάτω ὁ Γέρος τοῦ Μοριά τὴν μεγάλη ἀλήθεια, ἀφοῦ γνώρισε τὶς κακουργίες, τὰ ψεῦδη καὶ τὶς ἀτιμωτικὲς συναλλαγές τῶν Μεγάλων Δυνάμεων: «Εἶδα τότε ὅτι, ὅτι κάμομε θὰ τὸ κάμομε μοναχοὶ καὶ δὲν ἔχομε καμμιά ἐλπίδα ἀπὸ τοὺς ξένους».

Ὁ θυμόσοφος λαὸς μας ἔχει μία παροιμία: «Ὅταν μαλώνουν τὰ βουβάλια τὴν πληρώνουν τὰ βατράχια». Ὅσα, βεβαίως, ἀνόητα βατράχια δὲν φρόντισαν νὰ ἀπομακρυνθοῦν ἀπὸ τὸν στίβο τῆς... βουβαλομαχίας.

Τούτῃ τὴν παρανοϊκὴ ἐποχὴ ποὺ νιώθουμε τὶς μυλόπετρες τῆς ἱστορίας καὶ πάλι νὰ μᾶς ἀλέθουν συμβαίνει τὸ ἐξῆς: ἡ ἀνίκανη καὶ ξεπουλημένη ἡγεσία ἀκολουθεῖ ἔρποντας καὶ γλείφοντας τὴν δυτικὴ σήψη καὶ ἀθλιότητα, ἔχοντας κατὰ νοῦ νὰ περιώσει τὸ παλιοτόμαρό τῆς καὶ ὁ λαὸς προσβλέπει εἰς τὸ ξανθὸ γένος, καρυκεύοντας τὶς προσδοκίες του, μὲ χρησμούς καὶ προφητεῖες.

Τὴν ἀπάντηση, ἐκτὸς τοῦ Κολοκοτρώνη, τὴν βρίσκουμε καὶ πάλι στὸν ἱστορικὸ μας βίο. Τὸν ΙΖ' αἰῶνα, ὁ μητροπολίτης Ματθαῖος Μυρέων προτρέπει τοὺς σκλάβους νὰ μὴν πιστεύουν σὲ μωρολογήματα, ἀλλὰ ὅτι μόνο μὲ τὶς δικές τους δυνάμεις θὰ ἀποτινάξουν τὸν ζυγὸ. «Ἐλπίζομεν κ' εἰς τὰ ξανθὰ γένη νὰ μᾶς γλιτώνουν. Νὰ ἔλθουν ἀπὸ τὸν Μόσκοβον νὰ μᾶς ἐλευθερώσουν. Ἐλπίζομεν εἰς τοὺς χρησμούς σταῖς ψευδοπροφητεῖαις. Καὶ τὸν καιρὸν μας χάνομεν σταῖς ματαιολογίαις. Εἰς τὸν Βορρᾶν

τὸν ἄνεμον, ἔχομεν τὴν ἐλπίδα. Νὰ πάρουν ἀπὸ πάνω μας τοῦ Τούρκου (σ.σ. ἢ τοῦ Μνημονίου) τὴν παγίδα».

Αἰσθανόμαστε, καὶ δικαίως, πλησιέστερά τους Ρώσους ὡς ὁμοδόξους. Θαυμάζουμε καὶ τὸν πραγματικὰ ἡγέτη καὶ ἐθνάρχη Βλαδὶμηρο Πούτιν. Ἡ Ρωσία ὅμως εἶναι παγκόσμια δύναμη. Καὶ ὅπως ὅλες οἱ μεγάλες δυνάμεις συναγάγει συμπεράσματα καὶ προσαρμόζει τὴν πολιτικὴ της, ὄχι μὲ κριτήριον τὴν ἐτοιμότητα ὑποκλίσεων ψοφοδεῶν πολιτικάντηδων, ἀλλὰ μὲ κριτήριον τὴν ἰσχὺ καὶ τὴν ἀποφασιστικότητά τῶν κυβερνήσεων νὰ ὑπερασπίσουν τὰ ἐθνικά τους συμφέροντα καὶ τὸ εἰδικὸ γεωπολιτικὸ τους βᾶρος. Τὴν παροῦσα στιγμή μὲ τὴν συγκεκριμένη τάχα καὶ ἡγεσία, οὐδείς μᾶς ὑπολήπτεται καὶ μᾶς θέλει. Εἴμαστε μόνον ἄξιοι οἴκτου καὶ ἐπαιτείας.

Μόνον ἂν ἀποτινάξουμε καὶ ἀπελευθερωθοῦμε ἀπὸ τὸν παλαιοκομματικὸ μνημονιακὸ ζυγὸ θὰ δώσουμε σαφῆ δείγματα σοβαρότητας. Τοῦτες τὶς ἡμέρες παρακολουθοῦσαμε τὴν βατροχομομαχία τῶν περισσευμάτων τοῦ ΠΑΣΟΚ. Πρῶτο θέμα στὰ σαπιοκάναλα. Θόλωμα τῶν νερῶν, ἢ γνωστὴ τακτικὴ. Θυμήθηκα καὶ ἀναζήτησα ἓνα μῦθο τοῦ Αἰσώπου, ποὺ ἀριστοτεχνικῶς τὶς δόλιες μεθόδους τῶν μαϊστόρων τῆς παραπολιτικῆς καὶ τῆς ἐξαπάτησης τῶν μαζῶν. Τίτλος «ἄλιεὺς» (ψαράς).

«Ἄλιεὺς ψάρευε σ' ἓνα ποτάμι. Τέντωσε τὰ δίχτυα τοῦ φράζοντας τὸ ρεῦμα ἀπὸ τὴ μία ὄχθη ὡς τὴν ἄλλη καὶ ὕστερα, ἀφοῦ ἔδεσε μιὰ πέτρα σ' ἓνα γερὸ σκοινί, ἄρχισε νὰ χτυπάει τὸ νερό, ἔτσι ὥστε, φεύγοντας τὰ ψάρια, χωρὶς νὰ φυλάγονται, νὰ πέφτουν καὶ νὰ πιάνονται στὰ δίχτυα. Κάποιος ποὺ καθόταν ἐκεῖ κοντὰ τὸν εἶδε νὰ τὸ κάνει αὐτὸ καὶ τὸν κατηγόρησε (ἐμέμφετο) ὅτι θόλωσε τὸ ποτάμι καὶ δὲν ἄφηνε τοὺς ἀνθρώπους νὰ πιοῦν καθαρὸ νερό. Καὶ τότε ὁ ψαράς ἀποκρίθηκε: ἂν δὲν ταραχτεῖ ἔτσι τὸ ποτάμι, ἐγὼ πρέπει νὰ πεθάνω τῆς πείνας (λιμώττοντα ἀποθανεῖν)». Καὶ τὸ ἐπιμύθιον: «Οὐτῶ καὶ τῶν πόλεων οἱ δημαγωγοὶ τότε μάλιστα ἐνεργάζονται, ὅταν τὰς πατρίδας εἰς στάσεις περιάγωσιν».

Ἐν ὀλίγοις οἱ δημαγωγοί, δημοσίθηκοι, οἱ δημοβόροι, ἐπιβιώνουν, ὅταν διχάζουν τὴν πατρίδα τους.

Παρένθεση. Ἄν εἶχαμε ὑπουργεῖο ἐθνικῆς καὶ ὄχι νεοταξικῆς Παιδείας, θὰ διδάσκαμε στὸ Δημοτικὸ, στὶς δύο τελευταῖες τάξεις, ἀρχαία ἑλληνικά. Ἡ πατρίδα μας εἶναι λίκνο τοῦ πολιτισμοῦ καὶ θὰ μποροῦσε νὰ γίνῃ ὁ ὀμφαλὸς τῶν κλασσικῶν καὶ «βυζαντινῶν» σπουδῶν. Ἀπὸ ἑλληνικὲς πανεπιστημιακὲς σχολὲς ἔπρεπε νὰ ἀποφοιτοῦν οἱ ἐλλογιμότεροι ἑλληνιστὲς-κλασσικοὶ φιλόλογοι καὶ ἱστορικοί. Τὰ πανεπιστήμια (ἢ πανεπιζήμια) ὅμως εἶναι αἰχμάλωτα, κυρίως οἱ ἔδρες τῶν ἀνθρωπιστικῶν σπουδῶν, ἀπὸ ἐθνοαποδομητὲς καὶ ἡμιμαθεῖς ψευτοαριστεροὺς τῶν βορείων προαστείων.

Ἡ αἰτία ποὺ σήμερα χάσκουμε δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ καὶ ἀνεχόμαστε τὴν δῆωση καὶ τὴν καταστροφὴ τῆς πατρίδας εἶναι ἡ ἔλλειψη ἐδραίας, στερεῆς καὶ στιβαρῆς Παιδείας.

Πρὶν ἀπὸ τὴν Ἐπανάσταση τοῦ Εἰκοσιένα, στὰ Κρυφὰ καὶ φανερὰ Σχολεῖα τοῦ Γένους, ἐν μέσῳ δουλείας, «ἡ ψυχὴ τοῦ Γένους ἀγρυπνοῦσε. Φτωχοὶ παπάδες καὶ δάσκαλοι, ποὺ ἐτρέφοντο μὲ λίγο ψωμὶ εἶχαν τὸ σθένος εἰς τὸ βάθος τῆς ψυχῆς των, σθένος ποιητῶν. Καταλάβαιναν τὴν εὐθύνην ποὺ τοὺς ἐβάρυνε νὰ συνεχίσουν τὴν

έλληνικήν παράδοσιν. Διηγούντο εἰς τὰ Ἑλληνόπουλα ποιά ἦτο ἄλλοτε ἡ πατρίδα τους καὶ τοὺς ἐδίδασκαν δύο ὀνόματα: Ἑλλάς καὶ Ἐλευθερία». («Ἡ Παιδεία στὴν Τουρκοκρατία» ἄρχ. Ἰω. Ἀλεξίου, ἔκδ. «Ζωῆς», σέλ. 180. Κείμενο τοῦ ἀκαδημαϊκοῦ Σ. Μενάρδου).

Μὲ τέτοια Παιδεία φτάσαμε στὸ «ὄ,τι κάμομε θὰ τὸ κάμομε μοναχοί» τοῦ Κολοκοτρώνη. Ἡ ἄδολη φιλοπατρία καὶ ἡ ἱστορική γνώση παιδαγωγοῦν τοὺς λαοὺς καὶ τοὺς θωρακίζουν μὲ τὴν τόσο ἀπαραίτητη ἐθνική ὑπερηφάνεια. Ἰδίως γιὰ μᾶς τοὺς Ἕλληνες. Λιμοκτονοῦμε πνευματικὰ ἐνῶ ἔχουμε ἐνώπιον μας τὸ κελάρι τοῦ πατρογονικοῦ μας σπιτιοῦ γεμάτο καλούδια καὶ μαλάματα. Ψάχνουμε ἐναγωνίως προστάτες καὶ δανειστές, ὅταν δὲν προστρέχουμε στὸ δωροδάνειο πὺ μᾶς προσφέρει ἡ ἔξοχος παράδοσή μας.

Μόνον ὅταν κατανοήσουμε ὅτι ἡ ἔσχατη γραμμὴ ἄμυνας εἶναι ἡ Παιδεία, θὰ ὑπάρχουν ἐλπίδες γιὰ ἐθνική καὶ ἠθική ἀναγέννηση. Εἰδάλλως ἰσχύουν αὐτὰ πὺ ἔγραφε ὁ Δ.Βερναρδάκης τὸ 1874 στὸ βιβλίο του «Καποδίστριας καὶ Ὅθων» (ἐκδ. «Πέλλα», σέλ. 115). «Ἡ ἀνωτέρα παιδεία πρὸς ἄλλον σκοπὸν εἰσαχθεῖσα εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἀπέβη προϊόντος τοῦ χρόνου καὶ ὑπὸ τὴν αἰγίδα τοῦ συνταγματικοῦ πολιτεύματος καθαρὰ κηφηνοτροφία ὅπως ἦτο ἐπόμενον. Ὅθεν καὶ τὰ ἐν Ἑλλάδι ἐκπαιδευτήρια μετεβλήθησαν βαθμηδὸν εἰς κηφηνοκομεία». Ἔτσι ἐξηγεῖται καὶ ἡ σύνθεσις τοῦ νῦν ὑπουργικοῦ συμβουλίου...